

Питакъс Лор „Аз съм номер четири“

Вратата започва да се тресе, паянтова е, направена от бамбукови пръчки, завързани с опърпан канап. Разтърсването е съвсем леко и спира почти веднага. Те надигат глави и се заслушват, едно четиринадесетгодишно момче и един петдесетгодишен мъж, когото всички смятат за негов баща, но той е роден край друга джунгла на друга планета, на стотици светлинни години оттук. Двамата лежат голи до кръста в противоположните краища на колибата, а над всяко легло има мрежа за комари. Чуват пукот в далечината, който звучи сякаш някакво животно е счупило клон на дърво, но силата на шума по-скоро говори, че цялото дърво е било пречупено.

– Какво беше това? – пита момчето.

– Шшт – отговаря мъжът.

Чуват цвъртенето на насекомите, нищо повече. Мъжът прехвърля краката си от страни на леглото, когато тресенето започва отново. Сега то е по-дълго и по-настоятелно, последвано от нов пукот, този път по-наблизо. Мъжът се изправя и отива бавно до вратата. Тишина. Поема си дълбоко въздух и приближава ръката си сантиметър по сантиметър до резето. Момчето се надига в леглото.

– Не – прошепва мъжът и в този момент острието на меч, дълъг и сияещ, изработен от лъскав бял метал, който не може да се намери на Земята, пронизва вратата и потъва надълбоко в гърдите на мъжа. Три сантиметра от него изскачат откъм гърба му, а след това острието бива издърпано бързо навън. Мъжът простенва. Момчето го гледа с отворена уста. Мъжът успява да си поеме дъх още веднъж и промълвява една-единствена дума: „Бягай“. Пада безжизнен на пода.

Момчето скача от леглото и се втурва навън, разбивайки задната стена. Не си прави труда да използва вратата или прозореца, а буквално се затичва през стената, която се разкъсва на две, сякаш е от хартия, въпреки че е направена от здрав, твърд африкански махагон. Врязва се в мрака на Конго, прескача дървета, тича със скорост около сто километра в час. Зрението и слухът му надвишават човешките. Заобикаля стволите, пробива си път между сплетените лиани, прелита над бързеите с един скок. Тежки стъпки го следват по петите и го приближават с всяка изминала секунда. Преследвачите му също имат дарби. И носят нещо със себе си. Нещо, за което той е чувал само да се загатва, нещо, което не е вярвал, че ще види някога на Земята.

Пукотът го приближава. Момчето дочува нисък, дълбок рев. Знае, че каквото и да идва зад него, то набира скорост. Вижда пролом в джунглата напред. Когато стига до мястото, пред очите му се разкрива огромна клисура, стотина метра на ширина и още толкова на дълбочина, на дъното на която тече река. Бреговете ѝ са покрити с грамадни обли камъни. Камъни, които биха го натрошили, ако падне върху тях. Единственият му шанс е да се добере до отсрещната страна на пролома. Има малко пространство, за да се засили, и един-единствен опит. Един опит, за да спаси живота си. Дори за него – или за когото и да било от другите като него на Земята – скокът е почти невъзможен. Връщането назад, падането долу или опитът да се пребори с тях означава сигурна смърт. Може да пробва само веднъж.

Зад него се чува оглушителен рев. Те са на девет-десет метра. Той прави пет крачки назад, затичва се – и точно преди ръба се оттласква и полита над клисурата. Във въздуха е около три или четири секунди. Изкрещява, ръцете му са изпънати напред и очакват безопасността или края. Пада на земята и се премията напред, докато се спира в една секвоя. Усмивва се. Не може да повярва, че е успял, че ще оцелее. Не иска да го видят, а и знае, че трябва да се отдалечи колкото се може по-далече от тях, така че се изправя. Ще трябва да продължи да тича.

Той свърва към джунглата. В момента, в който го прави, една огромна ръка се увива около гърлото му. Повдига го от земята. Той се бори, рита, опитва се да се отскубне, но знае, че е безполезно, че всичко свършва тук. Трябваше да се досети, че щом са го намерили, ще го чакат от двете страни на реката. Могадорианецът го повдига така, че да види гърдите на момчето, да види амулета, който виси на врата му и който само той и тези от неговия вид могат да носят. Откъсва го, прибира го някъде в дългото си черно наметало и когато ръката му се показва отново, в нея блести мечът от сияещ бял метал. Момчето се вглежда в дълбоките, раздалечени, безчувствени черни очи на могадорианеца и проговаря.

– Заветите са живи. Другите като мен ще се намерят помежду си и когато бъдат готови, ще ви унищожат.

Могадорианецът се изсмива с противен подигравателен смях. Вдига меч, единственото оръжие във Вселената, способно да разбие заклинанието, което до този ден е предпазвало момчето и все още предпазва останалите. Насочено към небето, острието лумва със сребърен пламък, сякаш се съживява, предчувства мисията си и гримасничи в очакване. И когато се спуска надолу като парабола от светлина, разсичаща мрака на джунглата, момчето все още вярва, че някаква частица от него ще оцелее и ще успее да се прибере у дома. Затваря очи точно преди мечът да удари. И всичко свършва.